

tildels udbredende sig over hele Legemet. Den 9de August f. A., efter indtraadt Raabenstilstand maatte han igjen søge Hospitalet, og forblev der indtil den 4de Oktober næstefter, da han efter eget Onske udfikreses som Reconvalcent, endnu meget svag. Hans Helbredstilstand har i den derefter forløbne Tid ingenlunde bedret sig, og ihvorvel det ikke med Bestemthed lader sig konstatere, at hans nuværende Tilstand er en ligefrem Følge af det i Krigen erhvaldte Studsaar og den paafølgende Erydom, maa det dog antages for rimeligt, at der derved er udøvet en skadelig Indvirkning paa hans universelle Helbredstilstand. Svækkelsen i det venstre Ben har senere bestandig vedligeholdt sig, saa at det har været meget besværligt for ham at udholde større Anstrængelser, og der har i det Hele taget i det forløbne Aar viist sig en saadan Tilbagegang af Legemskræfter, at han nu befinder sig i en almindelig Svaghedstilstand og navnlig lider af en betydelig Svækkelse i det venste Ben og den venstre Side.

Kapitainen forklarer som Grund til, at hans ovennævnte Andragende først fremkom i 1879, at han vel forinden naaet Aldersgrænsen i 1869, havde tænkt paa at søge sin Afsted som Invalid, men at han havde undladt dette, dels fordi han nødtigt vilde forlade den militære Tjeneste, dels fordi han troede, at han paa Grund af det formentlige Kausalforhold mellem hans Svækkelsestilstand og det erhvaldte Studsaar til alle Tider efter Andragende vilde kunne opnaa Invalideforsørgelse.

Kapitainens ovennævnte Andragende om at behandles som Invalid har imidlertid ikke kunnet opfyldes, fordi saavel Pensionsloven af 24de Februar 1858, § 6, som Invalideloven af 9de April 1851, § 17, (sfr. Invalideloven af 20de November 1876, § 8), som Betinaelse for Invalidepension og Forsørgelse udtrykkelig forlange, at den paaagjældende Officer er afstediget paa Grund af den ved Tjenesten raadragne Beskadigelse eller Svaghed, hvilket efter det ovenfor Anførte ikke er Tilfældet med Kapitain Larsen, der alene er afstediget paa Grund af de gjældende Bestemmelser om Aldersgrænsen.

Jeg kan imidlertid, efter hvad der er oplyst om Kapitainens Helbredstilstand og hans Svagheds mulige Forbindelse med den Læsion, han har erhvaldt i Krigen, og da Negtelsen af hans Andragende om at behandles som Invalid alene støtter sig til, at Udtrykkene i de paaagjældende Love ikke tillade, at han betragtes som saadan, ikke Andet end anse det for i høi Grad billigt, at denne svagelige og veltjente Mand, der er gift og har to uforsørgede Døttre, erhvalder et saadant Tillæg til den ham tilstaaede Pension, at han ser sig nogenlunde betrygget imod at lide Nød, og har jeg tænkt mig, at denne Understøttelse passende kunde sættes til 800 Kr., idet jeg bemærker, at, hvis Kapitain Larsen i 1869 var bleven afstediget som Invalid, vilde hans Pension efter Pensionsloven have været at bestemme til 1,000 Kr., og som Invalideforsørgelse kunde der være givet ham et Tillæg dertil, om hvis Størrelse Lovens af 9de April 1851 kun bestemmer, at den ikke maa overstige Halvdelen af Pensionen, hvorhos dette Beløb, der saaledes forudsættes at være bevilget som Invalideforsørgelse i 1869, fra 1ste April 1877 vilde være blevet forhøjet med 20 pCt. i Henhold til Invalideloven af 20de November 1876, § 27, saa at han under den nævnte Forudsætning maa antages at ville have oppebaaret omtrent 1,500 Kr. aarligt.

Jeg tillader mig derfor at anmode det ærede Finantsudvalg om at stille følgende Ændringsforslag til 2den Behandling af Finantslovsforslaget til § 22 nemlig:

ad. Q. Udgifter i særlige Anledninger: Summen forhøjes med 800 Kr.

K a n f f m a n n.

Schmidt.

Til Folkethingets Finantsudvalg.

Forslaget tiltrædes.